

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1415/2022
25.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић и Иване Рађеновић, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Ико Јашаревић, адвокат из ..., против тужених ВВ из ..., ГГ и ДД обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Златан Куртовић, адвокат из ..., ради утврђења права својине на непокретности, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2331/21 од 05.10.2021. године, у седници одржаној 25.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2331/21 од 05.10.2021. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужених ГГ и ДД и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину П 686/20 од 22.06.2021. године, а одбија се захтев тужених за накнаду трошкова парничног поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Пазару, Судска јединица у Тутину П 686/20 од 22.06.2021. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужилаца и утврђено да су тужиоци по основу стицања у браку носиоци права својине на породичној стамбеној згради површине у основи од 73м² постојеће на кп бр. .../..., означене као породична стамбена зграда број ..., уписане у листу непокретности број ... КО ..., са мерама и границама ближе описаним у изреци, што су тужени дужни да признају и предају је тужиоцима. Ставом другим изреке, обавезани су тужени ГГ и ДД да тужиоцима накнаде трошкове парничног поступка у износу од 154.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2331/21 од 05.10.2021. године, преиначена је првостепена пресуда тако што је у целости одбијен као неоснован тужбени захтев тужилаца, а тужиоци обавезани да туженима ГГ и ДД накнаде трошкове парничног поступка у износу од 197.800,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиоци су благовремено изјавили ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног

стања и због погрешне примене материјалног права на основу члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП.

Врховни касациони суд је испитао побијену пресуду применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку-ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11...55/14) и утврдио да је ревизија тужилаца основана.

У поступку нема битне повреде из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужиоци су супружници, а тужени ВВ им је син, док су тужени ГГ и ДД унуци по преминулом сину ЂЂ. Тужиоци су са унуцима и са њиховом мајком ЕЕ (супругом пок. ЂЂ) живели у породичној заједници. На кп. бр. .../... постоје два стамбено-породична објекта. У току поступка тужени ВВ (који живи у другом објекту на истој парцели) признао је тужбени захтев тужилаца. Тужени ГГ и ДД су оспорили тужбени захтев наводећи да су у стицању предметног објекта поред тужилаца учествовали и њихови родитељи (сада пок. ЂЂ и мајка ЕЕ). Земљиште кп. .../... и кп .../..., уписано у лн бр. ... КО ... купљено је током 1977. године, средствима тужилаца као брачних другова у време када су њихови синови били малолетни. Куповину плаца и изградњу куће тужиоци су финансирани из средстава добијених продајом пољопривредног имања у селу .. које је тужилац АА наследио од својих родитеља и приходима које је он остварио радећи у иностранству. У предметну кућу су се уселили 1979. године и у њој су живели са синовима ВВ и сада пок. ЂЂ, а касније и са њиховим супругама и њиховом децом. ВВ је уз одобрење тужилаца на истој парцели на којој се налази спорна кућа, током 1996. године започео изградњу своје куће за становање у коју се уселио 1999. године са супругом, децом и мајком- тужиљом ББ. Утврђено је да су у спорној кући су остали да живе сада пок. ЂЂ са супругом ЕЕ (венчали су се 1985.године) и децом-туженим ГГ и ДД, док је тужилац АА радио у иностранству па је само повремено боравио у кући. Тада су извршени радови на реновирању предметне куће (промењена вањска столарија, патос у једној просторији и предсобљу и др). На основу налаза и мишљења вештака грађевинске струке утврђено је да је тржишна вредност предметне непокретности 8.640 евра, а да вредност изведених радова на истој од стране родитеља тужених ГГ и ДД износи 3.460,70 евра. Земљиште у катастру је било уписано на тужиоца АА, а приликом израде катастра непокретности 2005.године, оба стамбена објекта су уписана као сувласништво туженог ВВ и сада пок. ЂЂ. Према препису листа непокретности број ... КО ... од 31.10.2016.године, породична стамбена зграда (означена као зграда бр.1) уписана је као сувласништво тужених ГГ и ДД са уделима од по ¼ и туженог ВВ са уделом од 2/4. Тужени ГГ и ДД само повремено бораве у спорној кући, али поседују кључеве.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је усвојио тужбени захтев и утврдио да су тужиоци по основу стицања у браку искључиви власници наведене породичне стамбене зграде (означене као зграда бр.1) налазећи да је зидана искључиво од новчаних средстава тужилаца и да зато представља њихову заједничку имовину у складу са одредбама члана 171. Породичног закона. Такође је оценио да нема места примени члана 195. Породичног закона, код чињенице да у стицању предметне непокретности нису учествовали тужени ВВ, а ни родитељи тужених ГГ и ДД као чланови породичне заједнице. Те да се радови на реновирању

спорне куће могу третирати једино као радови у циљу побољшања услова становања, али да се по том основу не може стећи право својине на спорном објекту без обзира на вредност уложених радова, већ евентуално право на новчану накнаду за уложени део, а који облигационо-правни захтев тужени нису поставили. Следом тога је тужиоцима пружио тражену својинску заштиту применом члана 37. Закона о основама својинско-правних односа.

Другостепени суд је применом одредбе члана 195. став 1. и 2. Породичног закона, заузео супротно правно становиште, закључивши да је предметна стамбена зграда стечена радом у породичној заједници тужилаца пок. ЂЂ и његове супруге ЕЕ у којој је свако од њих својим доприносом стекао својински удео. Своју одлуку је засновао и на правном становишту о непотпуној пасивној легитимацији јединствених супарничара из члана 211. став 1. ЗПП сматрајући да за потпуну пасивну легитимацију недостаје члан породичне заједнице ЕЕ као супруга преминулог ЂЂ, која није обухваћена тужбом.

По оцени Врховног касационог суда становиште другостепеног суда је засновано на погрешној примени материјалног права.

Одредбом члана 171. став 1. Породичног закона-ПЗ („Сл. гласник РС“, број 18/05, 72/11 и 6/15), прописано је да имовина коју су супружници стекли радом у току трајања заједнице живота у браку представља њихову заједничку имовину.

Према члану 195. Породичног закона- ПЗ, имовина коју су заједно са супружницима односно ванбрачним партнерима стекли радом чланови њихове породице у току трајања заједнице живота у породичној заједници представља њихову заједничку имовину (став 1); члановима породице у смислу става 1. овог члана сматрају се крвни, тазбински и адоптивни сродници супружника односно ванбрачних партнера који заједно са њима живе (став 2); на имовинске односе чланова породичне заједнице сходно се примењују одредбе овог закона о имовинским односима супружника, осим одредбе члана 176. став 2. (уписивање у јавни регистар) и члана 180. став 2. (претпоставка о једнаким уделитема), (став 3).

Према становишту овог суда у конкретном случају није реч о стицању радом у породичној заједници на основу члана 195. ПЗ. Спорна кућа представља заједничку имовину супружника овде тужилаца АА и ББ стечену радом у току трајања њихове брачне заједнице у складу са одредбама члана 171. ПЗ будући да нико од њихове деце није учествовао у изградњи ове куће јер у то време (изградње куће) нису остваривали приходе нити су на било који други начин томе допринели, а кућа је саграђена на плацу који је стекао тужилац АА продајом пољопривредног имања које је наследио од својих родитеља. Осим тога, ЕЕ није ни живела са тужиоцима у заједничком домаћинству у време изградње (стицања) предметне непокретности, нити је у томе учествовала, па зато нема могућност за стицање својинских права (права сусвојине) на спорној кући. При том се реновирањем, као у конкретном случају не може стећи стварно (својинско) право, већ само облигационо-правни захтев како је то правилно закључио и првостепени суд.

Тужени су пасивно легитимисани у овој парници, с обзиром на то да су они уписани као сувласници предметне непокретности и зато су једини пасивно легитимисани према тужиоцима у односу на њихов захтев, па су тужиоци тужбом обухватили све земљишнокњижне власнике предметне непокретности (како би се расправио својински однос на њиховом стамбеном објекту) који имају положај нужних супарничара у смислу члана 211. ЗПП.

Преиначењем одлуке другостепеног суда и одбијањем жалбе тужених је потврђена првостепена пресуда која у себи садржи и одлуку о трошковима првостепеног поступка који су тужиоцима досуђени. Тужиоцима се не досуђују трошкови ревизијског поступка иако су успели са ревизијом јер нису поставили захтев за накнаду тих трошкова (члан 163. став 1. и 2. ЗПП).

На основу изнетих разлога, Врховни касациони суд је применом одредбе члана 416. став 1. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Звездана Лутовац, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић